

Posudek magisterské práce Viktora Kuzníka

Profesionalita a autenticita

Viktor Kuzník se ve své magisterské práci zamýšlí nad tím, jak projít procesem profesionalizace a neztratit přitom svou autenticitu. Vychází pouze ze svých zkušeností, které získal během studia herectví na DAMU. Svůj proces profesionalizace demonstruje na jednotlivých zápisech z hereckého deníku, který si vedl od prvního ročníku. Nápaditě pojatá je druhá část práce, kde odpovídá na anketní otázky, které se týkají psychologie herecké tvorby. Autor prozkoumal zvolené téma poctivě a s velkým zaujetím. Magisterskou práci doporučuji k obhajobě.

ABSOLVENTSKÁ ROLE: V roli Smerďakova v inscenaci „Bratři Karamazovi“ předvedl mimořádně přesvědčivý výkon.

V Praze 12. 6. 2020

MgA. Miroslava Pleštilová

Oponentský posudek Diplomové práce

DAVID KRCHŇAVÝ:

Herecká cesta od studia postavy k poznání sebe sama aneb jak vnímám studium na herecké škole

Diplomová práce je rozsáhlá, pečlivě napsaná, poctivě reflektující tvorbu jednotlivých postav a problémů, které se při zkoušení průběžně objevovaly. V části první kapitoly, kde se David Krchňavý zabývá problematikou hereckého talentu, nalíčil sám na sebe past. Zkoumání kvality, která je vrozená, samozřejmě se musí na škole rozvíjet, ale nedá se naučit, vede k obecným konstatováním. Nutně se objevují vágní pojmy jako např. „magické cosi“ a ani dobře použité citáty z děl D. Donnellana a M. Čechova racionální uchopení tématu nezachrání. Naštěstí diplomant záhy přechází ke konkrétnímu popisu vlastních chyb a zápasu s nimi.

Při zkoumání jednotlivých hereckých úkolů rozebírá zejména jejich vnější obrys, pohybovou a hlasovou stylizaci, ale málo se zamýšlí nad dramatickými situacemi a vnitřními důvody jednání. Ale budiž, uvědomování si vlastního nástroje je nutná etapa hereckého zrání. Zarazila mě poněkud interpretace Trigorinova dialogu s Ninou, který David Krchňavý zřejmě chápal jako intelektuální exhibici, ale unikl mu její důvod a cíl: okouzlit a svést mladou dívku, aby ji spisovatel mohl cizopasnicky využít jako materiál své literární tvorby. Při popisu postavy Simeonova-Piščíka David dojemně vylíčil, jak vysílal energii v prostoru, ale na druhou stranu přesně analyzoval střihy v jednání postavy, které kolísalo mezi euforií a žalem. Ve shrnutí otevřel kruciólní hereckou otázku: jak se poprat se strachem a nejistotou. Kapitola o hereckých předpokladech víceméně zůstala v rovině popisu technických cvičení.

Diplomová práce začíná být zajímavější od str. 23, kde se konečně vynořují otázky vnitřní herecké techniky. Až do konce na str. 59 je čím dál lepší a konkrétnější, jako by proces hereckého zrání našel adekvátní obdobu i v procesu psaní. Kapitola o bratrech Karamazových, zejména interview s mladšími spolužáky, kteří pracovali na podobném úkolu, má dokonce hodnotu dokumentární. Přesná analýza postavy Míti, jehož zuřivost je jen odvrácenou stranou jeho slabosti, se promítla do velice spontánního a energií sršícího hereckého výkonu, který by v rafinovanějších mizanscénách jistě více zazářil a stal by se rovnocenným protivníkem starého Karamazova.

Překvapilo mě, že David Krchňavý touží po tzv. protiúkolech, tj. postavách odlišného psychofyzického typu. Z toho vyplynuly následující otázky:

- 1) Co měly postavy, které jste hrál, společného? Čím se lišily?
- 2) Jak překonáváte nedostatečnou koncentraci na vnitřní život postav?

Mgr. Jana Kudláčková

Ondřej Vetchý

